

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg

ERHVERVSMINISTEREN

1. februar 2017

Besvarelse af spørgsmål 1 ad L 113 stillet af udvalget den 17. januar 2017.

ERHVERVSMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12

1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere på henvendelsen af 11. november 2016 fra Christian Christensen, Indre By Lokaludvalg, jf. L 113 – bilag 2.

Tlf. 33 92 33 50

Fax 33 12 37 78

CVR-nr 10 09 24 85

EAN nr. 5798000026001

em@em.dk

www.em.dk

Svar:

Indre By Lokaludvalg har i deres henvendelse af 11. november 2016 fremført en række forslag til ændringer af restaurationsloven. Lokaludvalgets overordnede budskab er, at restaurationsloven skal udformes på en måde, så der skabes balance mellem ønsket om at tilgodese den del af erhvervslivet, der lever af at udskænke alkohol, og hensynet til beboere og det øvrige erhvervsliv.

Jeg mener, at der med lovforslaget er fundet en forsvarlig balance mellem de forskellige hensyn til, at restaurationsloven på den ene side skal følge med udviklingen i samfundet, således at f.eks., og på den anden side hensynet til beboere og det øvrige erhvervsliv.

I dette svar kommenterer jeg alene på de forslag til ændringer fra Lokaludvalget, som vedrører § 10, § 19 og § 24, som er en del af det fremsatte lovforslag. I forhold til de øvrige forslåede ændringer, vil jeg bede Erhvervsstyrelsen om at inddrage disse ved senere ændringer af restaurationsloven.

Bevillingsmyndigheden (§ 10)

Indre By Lokaludvalg fremfører, at der skal være en sammenhæng mellem antallet og karakteren af bevillinger og politiets og kommunens ressourcer til at kontrollere og håndhæve vilkårene i bevillingen.

Det er bevillingsnævnet og politiet, som behandler ansøgningerne og udsteder alkoholbevillingerne i medfør af restaurationslovens § 10. Vurderingen af, hvorvidt der skal udstedes en alkoholbevilling, og hvilke vilkår, som bevillingen evt. skal pålægges, foretages af bevillingsnævnet i samarbejde med politiet. Der er således tale om en kommunalpolitisk beslutning. I forhold til håndhævelsen er det et ressourcemæssigt spørgsmål, som ligger hos kommunerne og landets politikredse. Det er således ikke en opgave, som Erhvervsministeriet tager sig af.

Indre By Lokaludvalg foreslår også, at bevillingsnævnet i Københavns Kommune ud over en uafhængig jurist samt et sagkyndigt medlem med virksomhedsøkonomisk indsigt, tilføres en repræsentant fra lokaludvalget

i den bydel, som stedet, der søges bevilling til, ligger i. Det er imidlertid vurderingen, at det er mest hensigtsmæssigt ikke at udvide antallet af medlemmer af bevillingsnævnet yderligere end det der allerede er foreslået ift. at udvide med et sagkyndigt medlem samt en uafhængig advokat eller jurist.

Derudover behandler bevillingsnævnet på et møde mange ansøgninger fra forskellige bydele, hvorfor en sådan ændring kan betyde, at alle lokaludvalg skal være repræsenteret på samme møde, hvormed der sker en væsentlig udvidelse af bevillingsnævnet. Jeg vil dog opfordre til, at de enkelte lokaludvalg tager kontakt til bevillingsnævnene for at høre, om deres muligheder for at deltage på møderne.

Endelig foreslår Indre By Lokaludvalg i relation til § 10, at der indføres en bestemmelse i restaurationsloven om, at bevillingsnævnets afgørelse skal offentliggøres 4 uger inden ikrafttræden, samt at afgørelsen med opsættende virkning kan indbringes for kommunalbestyrelsen af f.eks. omkringboende eller lokaludvalg.

I forhold til en offentliggørelse af bevillinger tildelt/fornyet af bevillingsnævnet, finder jeg ikke, at det er et problem, hvis bevillingsnævnet vælger at offentliggøre disse på kommunens hjemmeside. I restaurationsloven er der således ingen regler, som hindrer, at kommunerne offentliggør tildelte/fornye alkoholbevillinger. Derfor synes jeg, at det skal være op til den enkelte kommune at vurdere, hvorvidt de ønsker at offentliggøre oplysningerne.

Jeg mener, at en klageadgang med opsættende virkning vil kunne opleves som meget indgribende for restauratørerne og potentielt vil kunne medføre store økonomiske konsekvenser for bevillingshaveren. Derfor mener jeg ikke, at der bør indføres en hjemmel i restaurationsloven, som giver andre parter mulighed for at klage over en afgørelse om tildeling/fornyelse af alkoholbevilling.

Fratagelse af alkoholbevilling (§ 19)

Det følger af restaurationslovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en alkoholbevilling kan frakendes eller tilbagekaldes, hvis bevillingshaver har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af vilkår for alkoholbevillingen eller bestemmelser i loven...". Indre By Lokaludvalg har foreslået, at sætningen "grov eller gentagen" udgår af bestemmelsens ordlyd. Dette er ikke begrundet yderligere i henvendelsen.

For så vidt angår frakendelse af alkoholbevilling er der tale om en meget vidtgående foranstaltning, hvorfor det bør forudsætte, at der er tale om grove eller gentagne overtrædelser af vilkår.

En frakendelse af alkoholbevilling sker i forbindelse med sag om overtrædelse af straffeloven, som administreres af Anklagemyndigheden. Det

er vigtigt, at man ikke tilsidesætter de retssikkerhedsmæssige hensyn, som skal iagttages ved en rettighedsfratagelse. Jeg mener således ikke, at bestemmelsens ordlyd bør ændres, som ellers foreslået af Indre By Lokaludvalg.

For så vidt angår den administrative tilbagekaldelse af en alkoholbevilling, er det foreslået i ændringen af restaurationsloven, at den gøres lettere. Lovforslaget indeholder således et forslag om, at § 19, stk. 2, ændres, således at afgørelser i sådanne sager fremover træffes af bevillingsmyndigheden efter høring af eller forslag fra politiet. Kommunalbestyrelsen kan således igangsætte en tilbagekaldelsessag af egen drift efter høring af politiet. Den lettere adgang til administrativ tilbagekaldelse skal ses i sammenhæng med, at det tydeliggøres, at bevillinger som udgangspunkt gives for 8 år af hensyn til erhvervslivets byrder i forbindelse med hyppige ansøgningsrunder.

Udlevering og medbringen af stærke drikke (§ 24)

Indre By Lokaludvalg har konkret foreslået, at § 24, stk. 1, skal formuleres således: ”I og fra virksomheder, som ikke har alkoholbevilling, må der ikke sælges, udleveres eller medbringes stærke drikke til nydelse på stedet eller udendørs”. Dette vil ifølge Lokaludvalget hindre indtaget af alkohol i gaderummet, som er købt i døgnkiosker.

I Danmark gælder der ikke et generelt forbud mod at indtage alkohol i det offentlige rum. Det følger af politilovens § 23, at politiet kan træffe foranstaltninger i form af påbud eller forbud med henblik på at forebygge fare for den offentlige orden m.v. I henhold til ordensbekendtgørelsen nr. 511 af 20. juni 2005, kan den enkelte politikreds udstede særlige regler for denne politikreds for at sikre den offentlige orden, herunder udstede et forbud mod at nyde stærke drikke i det offentlige rum. Et forbud mod at nyde stærke drikke udendørs er således ikke reguleret i restaurationsloven og hører i stedet under Justitsministeriets ressort.

Formålet med den gældende bestemmelse i restaurationslovens § 24 er at forhindre, at virksomheder, som ikke har en alkoholbevilling, udleverer stærke drikke med henblik på, at de skal nydes på stedet. Jeg finder ikke, at der er grund til at indsætte ordet ”sælges” i bestemmelsens ordlyd, da salg af alkohol er omfattet af lov om detailsalg fra butikker m.v. (lukkeloven).

Derudover følger det af lukkeloven, at servering af alkohol for kunder i detailbutikker kan ske på de vilkår, der i øvrigt gælder i restaurationsloven. Detailsalgsbutikker, herunder døgnkiosker og supermarkeder, må gerne sælge stærke drikke, da forbuddet alene vedrører servering. Der gælder således heller ikke hverken i lukkeloven eller restaurationsloven et forbud mod, at man nyder sin øl på gaden foran detailsalgsbutikken.

I det fremsatte lovforslag er følgende formulering foreslået, som en tilføj-

jelse til ordlyden af § 24, stk. 1: ”Forbuddet gælder for alle typer af virksomheder, herunder salgs- og serveringsvirksomheder”. Formålet hermed er at tydeliggøre, at forbuddet mod at udlevere eller medbringe stærke drikke ikke alene gælder for serveringsvirksomheder, men for alle typer af virksomheder, som ikke har alkoholbevilling.

Jeg skal i øvrigt bemærke, at udendørsservering er reguleret i lov om offentlige veje samt privatvejsloven. En ansøgning om tilladelse til udeservering skal derfor ske til kommunen som er vejmyndighed. Det vil sige, at en cafe, der ønsker udeservering, skal ansøge kommunen om tilladelse hertil. Det er således et kommunalt anliggende, hvorfor jeg ikke finder, at reglerne om udendørsservering skal reguleres i restaurationsloven.

Derudover ønsker Indre By Lokaludvalg at få oplyst, hvornår der er tale om en ”meget dyr vin”, som fremgår som eksempel ved bemærkningerne til det fremsatte lovforslag § 1, nr. 5 (§ 24, stk. 3). Det foreslås som noget nyt, at der kan udleveres smagsprøver mod et beskedent vederlag, så det f.eks. er muligt at lade kunderne smage også meget dyre vine. Udleveringen af smagsprøver gælder for alle slags vine uanset pris, hvorfor det alene er et eksempel, at det kan være meget dyre vine.

Med venlig hilsen

Brian Mikkelsen